

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

medlemmer. Det skete i begyndelsen af august måned 1956, og det var altså den første redegørelse, der blev givet til partierne i det høje ting. Anden gang var den 19. oktober 1956, nemlig i det svar under åbningsdebatten, som statsministeren omtalte før, og som jeg havde den ære at give til de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Bertel Dahlgaard, som havde berørt spørgsmålet om det vesteuropæiske samarbejde. Også i det svar blev der givet så mange oplysninger, som det på daværende tidspunkt var muligt at give. Næste gang spørgsmålet fra regeringens side blev omtalt for det høje ting fra denne talerstol, var den 28. november i fjor, da den højtærede statsminister i forbindelse med fremsættelse af forslag til beslutning vedrørende GATT-protokollen gav yderligere oplysninger om, hvor vidt man var kommet med arbejdet på det tidspunkt.

Endelig den 31. januar havde jeg lejlighed til over for et udvalg af det høje tings medlemmer, nemlig Nordisk Råds økonomiske udvalgs danske medlemmer, at give en timelang redegørelse for de forhold og problemer, der forelå, så vidt fremskredet arbejdet nu var på dette tidspunkt. Til stede var de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard, hr. Erik Eriksen, hr. Foss og hr. Einer-Jensen. Der blev i tilslutning til min lange redegørelse rettet opfordring om at stille spørgsmål, hvis der var problemer, det ikke havde været muligt for mig at uddybe tilstrækkeligt, og endelig blev der udleveret en skriftlig fremstilling, der altså har været til de fire partiers rådighed.

Jeg tror, at man må sige, at der på denne måde skridt for skridt, efterhånden som arbejdet er skredet frem, ad forskellige veje er givet det høje ting så megen information, som det har været muligt at give. Jeg må hertil føje, at hele det omfattende materiale vedrørende denne sag, dels vedrørende hvor langt de seks lande er kommet, dels vedrørende et frit vesteuropæisk varemærked, først er blevet færdigt i den allerseneste tid. Jeg kan nævne, at rapporten fra det såkaldte arbejdsudvalg nr. 17, der inden for OEEC arbejder med hele dette stof, først forelå for tre uger siden, og først i de allersidste dage er denne rapport blevet frigivet til offentliggørelse. Jeg kan nævne, at

traktatudkastet mellem de seks lande er blevet færdigt for 10 dage siden, og at de sidste drøftelser, de seks udenrigsministre har haft om de tilbagestående problemer, først er blevet tilendebragt i sidste uge. Tinget vil forstå, at vi ikke har kunnet give redegørelser for disse allerseneste problemer, før materialet har foreligget. Det vil altså sige, at ganske uanset den forespørgsel, der nu er rettet til regeringen, ville den redegørelse, der nu bliver givet, næppe have kunnet foreligge på et tidligere tidspunkt.

Som statsministeren omtalte det, har der i årene efter krigen været udfoldet talrige bestræbelser for at skabe et nærmere vesteuropæisk samarbejde. Vi kender disse bestræbelser fra Europarådet, fra forsøgene på at skabe et europæisk forsvarsfællesskab, fra forhandlingerne omkring „Den grønne Plan“, fra Den europæiske Kul- og Stålunion og — sidst, men ikke mindst — fra Den europæiske økonomiske Samarbejdsorganisation, OEEC, hvor vi selv har taget aktiv del i liberaliseringen, og i Den europæiske Betalingsunion — et samarbejde, der flere gange har givet anledning til redegørelser og debatter i det høje ting.

Det, der bevirker, at vi nu på ny har et vigtigt europæisk samarbejdsproblem til behandling, er to forhold: dels at de seks lande, Holland, Belgien, Luxembourg, Tyskland, Frankrig og Italien, er nået meget langt frem i deres bestræbelser for at danne en toldunion, dels at England — i en vis modstrid med sin hidtidige politik — har stillet forslag om, at de øvrige OEEC-lande, deriblandt Danmark, Norge og Sverige, skal tilknytte sig toldunionen mellem de seks i form af dannelsen af et vesteuropæisk frihandelsområde.

Jeg skal i det følgende forsøge at give et indtryk af, dels hvad unionen mellem de seks går ud på, dels hvad frihandelsområdet går ud på, og hvilke problemer det rejser, og endelig hvad der på nuværende tidspunkt kan siges om den danske stilling til alt dette.

De seks lande vedtog i juni 1955 på et udenrigsministermøde i Messina at lade et embedsmandsudvalg i Bruxelles under ledelse af den belgiske udenrigsminister, Paul-Henri Spaak, udarbejde en plan for et fælles varemærked. Denne plan forelå i